

॥ श्री गङ्गा नमः ॥ अथ कथा ॥ आनुत्तमा च ॥ श्रुत्वा पद्मवह्निः
 शम्भुन कीर्तयमानं मया नन्द ॥ तिलकं नक्षत्रसंयोजयेत्पद्मं त्रिकुण्ड
 लम् ॥ तद्विधानं प्रवक्ष्यामि समं नन्द तवानन्द ॥ तिथीनक्षत्रसं
 योगे पुष्पकादंशकुर्यात् ॥ समं नक्षत्रसंयोज्यात् ॥ मे समं नक्षत्रसं
 नन्द ॥ द्वादशीविंशद्विंशतद्वादशीवैशाखीतिथिः ॥ अवज्ञां संया
 युक्ता केदाचिद्यदि न लभ्यते ॥ शुक्लपक्षे द्विजश्रेष्ठ विजया सा प्र
 कीर्तिताः ॥ कुरुक्षेत्रे वृत्तं कंदर्वा मज्जति भावनं ॥ संस्थाप्य

॥१५॥

कलत्रो धीमान्नुत्तुम् अथ स्योदावेष्टयेत् ॥ ततः संकृजयेद्देवं दे
 वंदेवदेवं जनार्दनं । विद्वाद्वाग्निना प्रोक्तं सप्तशतं संयुता ॥
 द्वादशी अवस्यते पृष्ठाब्जनेद्येकादशी यदि ॥ संप्रवर्षेष्टयोगो
 विष्णुश्च संप्रवर्षेष्टयोगः ॥ उपवासः प्रकर्त्तव्यो महापातना
 न् ॥ तस्मात्तत्परं प्रयत्नं नैवेद्यं च ॥ तस्यां पृष्ठाब्जे
 मानेदाब्जं चोप्यते वा स्य तं पदं ॥ अस्ति कश्चित् पुरातनं नैवेद्यं
 शोवद्बुधनाम् ॥ किरित्त इति स्मृतं तौ वशिष्ठं धर्मोपजीवकः ॥

॥१५॥

अस्ति विष्णुमहोदये गोसर्वस्य वन्मयं करः ॥ यतः सावात्सुका भूमि
 यतः सर्वमहोदयाः ॥ तत्रापि जीर्णीवन्ति वदेव कर्मवशात्तुवे ॥
 पत्रनाडिलो ज्ञेयस्तद्वशाः कुरु कुरु संयुक्ताः ॥ तस्मिन् न स्तथा
 विधेदे गोसर्वस्य वन्मयं वदितुं ॥ व ~~व~~ यो ~~यो~~ आ ~~आ~~ तद्दयः
 कुरुषुषापरिणीतः ॥ कुरु ग्रायः कुरु जेन कुरु हयास्यामिनव
 बोधसः ॥ अप्रतीता नृदद गोसोपि वा ~~वा~~ न्द व्याकुले द्विषान् ॥

१२१

शुभं धामान् संवत्सरां नृधावमानान् नितः स्ततः ॥ वदिकु
 सोपितदाश्चर्ये दृष्ट्वा भयमुपागतं ॥ भीतभीतः स्तुतेः साह
 जगाम पथि च तपन् ॥ तत्र गवापि वाचास्ते सर्वे श्रीवदन्मु
 पाश्रिताः ॥ प्रेतसोऽप्येतज्जस्रवदिकुपवदेत्ततः ॥ अंतर्दिना
 त्स्वर्गलोकायां दृष्ट्वा नैवास्ति संयुतं ॥ वदन्नेतुस्त्वेवैषां दद्यात्
 दन्तं पथकूपे ॥ भुक्त्वा चाथ चतुष्पास्ते पीत्वा पानीयमु

१२१

तमं ॥ पिशा-चा ॥ धिपतिः पञ्चात्रवा-भु जेवदिता जो सह ॥ नचतत
 क्षीयते-चा न्नं न जलं मनु सत्तमं ॥ वदिता कुरु ना-च ॥ आश्री
 मेतत्परमं न स्मिन् प्रीतिभातिमे ॥ अन्नेपा नस्य संप्रापि
 परमिष्ठा कुतस्तन ॥ स्तोके न-युतथा न्नं न वि-अपि सुबहु न्नं क
 थं ॥ तद्वा वपि कथं-चैतनि मांसा निन्ने कदायः ॥ एतन्मे संशयं
 धिपरं नोतुं हं हि मे ॥ पिशा-चा धिपतु वा-च ॥ अहं मां यपु

30

राशजन्मवर्गं नुत्यसुहृत्तुजं नाः ॥ विद-चनं गुरुदेवेनाम्ना कञ्च धर
 स्मृतः ॥ तं मेकं वर्तते राज्यं वै कृत्वा वा ह्येतादृशः ॥ विधवाश्च क्रेता
 नाप्येति वै राश्च क्रेता न द्य ॥ पुरोहितो मयादिष्ठः स्नात्वा श्राद्ध
 मुपागतः ॥ पुष्पं हस्तः संकेतं रतः सन्निवधः समुपो विं तः ॥
 तेनापि कथितं तत्र श्रवणाद्योदशी युता ॥ सन्निधानात् तस्मात्
 देनात् कारया मास्यको नना ॥ तस्यैकं मया तदपुच्छि सैव इष्टं
 स्यान्न द्य ॥ तदन्नेनैव मया हतं यज्ज्ञं यश्च कं वं लं ॥ फलं प्रभु

अपतेजिखं विना च लोपि निदुःखाः ॥७॥ उपवात्य फलं चैव जातिस्मर
 दा मेव च ॥ इति च तत् प्रदानेन ज्ञेयं तान्मन्त्रां कथयन्मन्त्र ॥ एते सर्व
 यथातिथ्यापि वाचा लक्ष्य पातकाः ॥ पुरदा रुरताः केचित् केचित्
 प्रोहरताः पुरे ॥ मित्रद्रोहरताः केचित् द्रोहोस्मिन्नेव सुदातकाः ॥ म
 न्वैव सतां प्राप्ता अन्नपानं कृतं न च ॥ अक्षय्यं अगवान् वि
 शुपरमात्मा सनातनः ॥ प्रदीयते समृद्धिं वप अक्षय्यं तत् प्रकी
 र्त्तं ॥ अक्षय्ये दापि चान्तेन तेषां स्मृते पुनः पुनः ॥ चेतना

॥४॥

वा अहोर्वल्यं नये चंति कदाचन ॥ पीछ्यमाना नववसेते कर्मदा
 स्वेन दाने गाएते वामुपकाराय ममानुग्रहकाम्यया ॥ अलकनाम
 जो नोदिता गृहीता लोके विवेकनय ॥ राजधान्यां प्रान्य स्तुति वसंत
 गतं पुरा ॥ अम्बिजो नीदिवस्यामि वासीव कामधो मुत्वं ॥ तुलानव
 र्णमस्वावेततः श्रीधुमहा मते ॥ एवापिंशः प्रदातव्याः तवेष्टाहित
 काम्यया ॥ पिशा नीयवाकार्ये यथापपक्षयो नवतू ॥ श्रुवा तस्य
 वशिक्वो कपे कुस्वीर्यं अतिान्वितं यन् ॥ राजधानी ततो गत्वा

॥४॥

पवन्मुक्ता गताः सर्वे विमानैः सूर्यसायनेः ॥ दिव्यरूपधराः सर्वे चो
 तथं तोदि शो दृष्टाः ॥ इति दत्तोपि तान् सवर्गान् सप्रभं सजगात् ॥
 स गुरुं तन्नेमेधावीमासिभादपदे शुभे ॥ श्रवणाद्वा दन्ती यो गोकुल
 यित्वा जनादिनं ॥ दानं दत्वा च विप्रैः यो सोपवात्यो जितेन्द्रियः ॥ मत्ता
 नदी संगमे च प्रतिवर्षं दिजेत्तु ॥ अवाप्य पुरुषं स्यान्मन्दुर्लभं सु
 र्वमानवैः ॥ एतत्सर्वं प्रयातं श्रवणाद्वा दन्ती फले ॥ इयं का पाम
 ता भागस्यार्थं किञ्चिदपि नाप्नोती ॥ कुतो यो जायते सूर्यः श्रवणात्

तदा नयधनं प्रकृतं ॥ गत्या गयायां मेधावी ततः गृहीत्वा करे स्थितः ॥
 दत्तोऽपि डापि डा-यो नाना मगो त्रादिभिः तयं ॥ प्रतां नानां स्यान् च
 छततः आहं दिने दिने ॥ यस्य यस्य यदा आहं करोति त्रिदिनं वदितुं ॥
 तस्य तस्य तदा स्वमेव दत्तं यो मसतु सुखं ॥ पिशाचाधिपमारुह्य सर्वे
 पां प्रकृतं पुनः ॥ ततः स्नेहं विमानस्याः तं नृपं वदितुं प्रदा ॥ तया
 मुदृतिः सर्वे किञ्चित् प्रीतुं वदितुं जाधिप ॥ ये स्थिते स्वर्गतिः स्माधिः
 रिदानीं प्रसादतः ॥ साधुसंगो न हि ह्यथा कदाचिदपि जायते ॥